



Topdoffer "Tuck" van Henri Hoeks uit Bovensmilde excelleert op Cahors: 1^e VNCC.

Henri Hoeks mag men rekenen tot de normale liefhebbers wat zijn hokbestand betreft (25 oude vliegduiven en 25 jaarlingen en 40 jonkies). Maar als liefhebber wijkt hij af wat betreft aanpak en opvattingen omtrent het beoefenen van de duivensport. Hoe, zult u misschien vragen? Henri heeft een (h)echte band met zijn duiven, hij let vooral op hun persoonlijk gedrag in en rond het hok. Indien Henri een duif ontdekt die een vreemde indruk geeft, wil hij bijvoorbeeld weten hoe ze traint. Hij spuit dan een kleurtje onder haar vleugels en kan zo zien of de duif wel goed traint. Zijn de vleugelslagen kort en krampachtig dan wordt de duif niet eerder ingekorfd als het vliegen weer normaal gaat. Tweede voorbeeld, ik vroeg aan Henri om Tuck even vast te mogen houden, Henri wilde dit niet. Waarom niet? Antwoord *de doffer was er nog niet aan toe!* Duiven vertellen Henri door hun gedrag hoe ze er voor staan. U kunt dat vreemd vinden, maar ik zag hoe Henri met zijn duiven omgaat en dat verklaart veel. Tuck (naam van zijn zeer gewaardeerde oom), de winnende doffer (21-966) heeft dit jaar zijn geloofsbrieven al afgegeven door een 3^e te vliegen op Limoges (gedraaid om 07.48). Op Cahors maakte hij het nog bonter door hier de eerste te winnen in de VNCC, maar ook de snelste duif van Sector 4. Henri had op internet gezien dat rond 07.15 in het zuidwesten van Nederland een duif was gevallen. Dan zal het nog wel even duren, gezien het verschil in kilometers (afstand 1073 km) die zijn duiven meer moesten vliegen om thuis te geraken. Echter om 07.35 viel Tuck op de antenne en Henri wist onmiddellijk dat deze doffer super vroeg moest zitten. In de VNCC werd de tweede snelste duif op een kortere afstand om 09.38 gedraaid en deze is de eerste NPO van afdeling 9. Dus dat zegt wel wat, meer dan twee uur verschil. De doffer werd ingekorfd op een jong van 3 dagen. Op Limoges zat hij op eitjes en Henri liet deze liggen en uitkomen, waardoor hij de cyclus niet verstoort. Tuck heeft een bijzondere vader, deze is de

nestbroer van de bekende (prestatie duif) Dafne van Jelle Jellema, zij komt weer uit de beste lijnen van Jelle. De moeder is eigen kweek, zij is dochter Goudoog en haar vader (prestatie duif) is Shadowfax. In feite komt Tuck uit lijnen waar veel goede duiven in zitten. Dit komt ook overeen met Henri's opvatting omtrent kwekers. Henri zet op gezette tijden goede vliegers op de kweek, op deze wijze houdt hij de kwaliteit van zijn duiven vast. Bijhalen gebeurt haast niet, 3 duiven in 10 jaar. Wel ruilt hij soms of doet aan samen kweek. Ik vroeg Henri: " wordt Tuck nog weer gespeeld?" Antwoord: "Alleen als de doffer dit zelf aangeeft door zijn gedrag"! Dit antwoord illustreert nogmaals hoe Henri met zijn duiven omgaat, hij wil dat zijn duiven zich 100% thuis voelen op hun hok. Het welzijn van de duiven staat centraal. Duiven met karakter kweken, die alles willen geven om weer het hok te bereiken. Hier wordt lijnenteelt toegepast: kleinkind x grootouder, niet dichterbij. Henri begon met twee basiskoppels: Samoeri (Bram Walpot) x Oude Witpen (Eddy Bloemen) en de 700 x Cheeta (van der Velden). Het bloed van deze twee koppels loopt nog als een rode draad door zijn kolonie. Zo heeft deze overwinning voor Henri ook een zwarte rand. De "Blauwe Duivin" toonde door haar gedrag dat ze tiptop was. Ze liep steeds voor het hok en sprong voortdurend op het kozijn om aan te geven dat ze naar binnen wilde. In alles gaf ze aan dat ze klaar was om kop te kunnen vliegen op Cahors. Helaas is ze nog niet terug en Henri verwacht haar ook niet meer. Mijn duiven geven alles en als ze er niet zijn, dan is het verkeerd afgelopen (verongelukt). Ik had liever de tweede prijs gehad en haar terug, maar dat is niet gebeurd. Roofvogels. Hier had deze liefhebber veel last van, maar hij ontdekte een oplossing. In het voorjaar rond half februari wordt er gekoppeld. De eieren van de kwekers komen dan onder de vliegduiven en als ze eenmaal goed broeden, dan worden ze dikker en trager. Ze hebben dan de neiging bij het uitvliegen om sneller naar beneden te gaan en dan liggen er kansen voor de roofvogel. Meestal ben je ook nog je betere duiven kwijt. Duiven gaan niet meer los in het voorjaar, pas als ze tijdelijk op weduwschap staan, worden ze weer losgelaten. Ze worden dan krap gevoerd en zijn alerter en sneller in de lucht. Wat dat trainen betreft, hier heeft Henri ook zijn eigen bedenkingen over. Duiven veel laten trainen met zwaar weer (verkeerde windrichting bijv.) kan leiden tot verliezen/kwetsuren, omdat hierdoor de accu niet vol komt. Ze moeten reserves aanspreken en je wilt juist dat ze gaan oplopen. Dus wel goed laten trainen/conditie opvoeren, maar liefst bij gunstige wind de frequentie opvoeren. Duiven die gezond zijn, kunnen een eerste vliegen, daar heb je geen forme voor nodig. Als er sprake is van forme, merk je dat aan de verwondingen. Duiven komen dan minder snel gewond naar huis, waardoor verliezen te verwaarlozen zijn. Het vlieghok van Henri staat midden tussen allerlei bouwwerken, Henri spreekt over een kelder-effect en dit zorgt voor een matig hokklimaat. Dit kan de oorzaak zijn van ornithose, dat bij tijd en wijle haar kop op steekt. De kwekers en vroege jongen zitten boven de garage. De vliegduiven worden op nest gespeeld, dit verhoogt het plezier voor de liefhebber die veel met zijn duiven bezig wil zijn. In het vliegseizoen wordt een groot gedeelte van de werkdag besteed aan het verzorgen/begeleiden en voorbereiden van de duiven. Het medisch verhaal kan kort zijn: *zo weinig mogelijk, maar wat moet dat moet!* Dit houdt in als het seizoen begonnen is regelmatig een bezoekje bij Nanne Wolff. Tegen paratyfus en pokken wordt niks gedaan, wel worden de kwekers op wormen gecontroleerd. De jonge duiven zijn vrij van medicijnen en worden alleen tegen PMV geënt. Mocht er toch een aanleiding zijn, dan wordt er ingegrepen (bezoek Nanne) en wordt er adequaat gehandeld. Vliegers worden wel behandeld tegen het geel en zo nu en dan iets in het water voor de koppen. Mineralen komen van dokter Mariën uit België. Maar bij thuiskomst van de vluchten staat er schoon water klaar, duiven moeten eerst goed drinken en dat bereik je het beste met schoon, helder water. Daarna kan er iets in het water zitten, zoals electrolyten en vloeibare eiwitten. Ook gebruikt Henri uien, halve ui in het hok helpt bij schone koppen. Jaarlingen worden nog niet beoordeeld op hun prestaties, gezond

blijven en netjes terugkomen. Dagboek. Henri houdt nauwgezet een dagboek bij, hier wordt alles genoteerd wat van belang kan zijn bij de begeleiding van zijn duiven. Zelfs het vallen van een pen wordt genoteerd, zo zie je het verschil per duif in tijd en moment en daar kun je weer gebruik van maken. Vaak wordt een bepaalde periode in de stille tijd nog eens teruggelezen en kan men er iets van leren, waardoor de begeleiding nog beter wordt. Nog een leuke anekdote. Op zijn 15^e korfde hij voor het eerst in, maar zijn duiven werden resoluut geweigerd, waren zogenaamd ziek. Dikke tranen en naar huis, vader hoorde het verhaal en nam de duiven weer mee naar het lokaal. Duiven werden alsnog ingekorfd, resultaat eerste van alles. Henri kun je omschrijven als een echte sportman, als je iets doet, dan moet het ook goed. Voor minder gaat hij niet.



De 21-755 van Jan Morsink uit Marle vliegt de tweede prijs op Cahors VNCC.

Ja, wie wel eens bij Jan uit Marle op bezoek is geweest, heeft zich kunnen verbazen over de prachtige hokaccommodatie en bijzondere duiven die Jan bezit. Jan heeft fondduiven van Jelle Jellema, Batenburg, Jansen & Co, Koopman en dan ben ik er zeker nog een paar vergeten, die genoemd hadden moeten worden, sorry. Een deel van de jongen zijn voor Jan zelf en een deel gaan in de verkoop naar alle delen van de wereld. Jan gebruikt de VNCC-vluchten als een serieus voortraject bij het uiteindelijk voorbereiden van zijn duiven op de ZLU-vluchten. Hier ligt zijn passie, maar een mooie vroege duif op Cahors wordt zeer gewaardeerd. Jan hoort niet bij de kleine liefhebbers en dat slaat niet alleen op Jan zelf. Hij had er 20 mee, waarvan er 18 van 2021 zijn en 2 ouderen. Helaas waren de twee eerst getekenden nog niet op het hok, toen ik Jan interviewde. Op St. Vincent kwamen zijn duiven goed, maar Agen kon beter, toch had Jan een goed gevoel bij de duiven van

Cahors en dit bleek achteraf terecht. Jan heeft een nieuw vlieghok, model van Zon, maar hij ondervindt problemen als het weer grillig wordt. Vooral als de wind gaat draaien, wordt het zoeken hoe hier op te reageren. Wel of niet windbreekgaas aanbrengen, wel of niet stro in de hokken. Bijlichten met donkere dagen, het is zoeken. Bij zo'n grote kolonie moet je de gezondheid goed in de gaten houden, mede daarom past Jan het medisch plaatje van Steffan Göbel (dierarts) toe en dit bevalt prima. De broedhokken van Jan wijken af van het normale. De nestduiven zitten aardig donker, dit komt door de beperkte ronde ingang, het lijken wel nestkastjes die mensen in de tuin hebben hangen. Maar de duiven zijn er mee in hun schik. Jan had de duiven voor Cahors ingemand op kale jongen en speelde het hele koppel. De jongen had hij bij andere nestkoppels onder gelegd. Jan laat ze wel groot worden en gaat er mee spelen, mocht er een bijzondere duif uit komen, dan is DNA-test de uitkomst. Ondanks dat Jan duiven speelt met prachtige stambomen, worden duiven na 3 jaar geselecteerd op hun prestaties. Dit moet ook wel, want Jan wil maximaal 200 vliegduiven aanhouden: 130 jaarlingen en 70 oudere duiven. Zijn winnende duifje komt de lijnen van Romee, Kleine Jade en Special One. Jelle Jellema had de kandidaten voor Cahors nog even bekeken en vond ze prima, dit gaf Jan het vertrouwen dat Cahors een mooie vlucht zou worden, wat ook bewaarheid werd. Nu nog een mooi resultaat op de ZLU en het jaar is prachtig.



Jan Willems pakt opnieuw een vroege duif, nu 3^e Cahors.

Jan opende dit jaar spectaculair door twee jaar op rij de eerste te draaien op Limoges. Op Cahors zit hij opnieuw vroeg, maar Jan is niet tevreden met het verloop van dit seizoen. Met name zijn jaarlingen tonen grote wisselvalligheid en blijven er teveel achter. Jan wijdt dit nog aan de coronaperiode, toen was hij wat gemakkelijker met het opleeren en selecteren van zijn jongen. Jan

gaat hier meer aandacht aan geven. Jaarlingen die nog op twee/drie oude pennen staan, hebben daardoor een speeljaar extra nodig. Net als bij Limoges heeft Jan de aankomst van de duif gemist, zat al in de klok, precies voordat Jan met zijn kopje koffie weer naar buiten kwam. De vlucht Ruffec verliep minder, ondanks dat Jan hier oude duiven op een klein jong had ingezet. Hier moet je duiven voor hebben met meer (dagfond) snelheid in de genen. Duiven werden niet gekuurd, maar 's avonds werd uit voorzorg de ramen gesloten, Jan zag dat sommige duiven aan hun kopje begonnen te krabben. Zijn winnende duifje is van 2018 en heeft zich al bewezen op de fondvluchten (10^e, 44^e VNCC 2022). Jan had er 20 mee: 11 duivinnen en 9 doffers. De duivinnen kwamen beter dan de doffers en zijn 1^e getekende liet lang op zich wachten (13^e duif), gelukkig is de duif weer terug. Ik hoor dit jaar met name verliezen onder de getekende duiven, zou dit te maken kunnen hebben, dat juist de betere duiven alles geven en door het zware weer volledig leeg gevlogen worden. Waardoor de kans op terugkeer kleiner wordt. Door de wisselvalligheid van de prestaties van de duiven met name onder de jaarlingen, heeft Jan zijn doelstellingen voor dit seizoen aangepast. Het kampioenschap is ondergeschikt aan een mooie uitslag/resultaat op een bepaalde vlucht. Dat geeft Jan ruimte om te beslissen welke duiven hij nog inzet en welke goede duiven wat voorzichtiger worden gespeeld. Er staan nog 2 tot 3 vluchten aan te komen en ook deze zomer laat zich van haar zware kant zien voor onze duiven, zeker wat de windrichting betreft.

VNCC Klaas Mulder (klaas.bb56@kpnmail.nl)